

කවියක් වීමට මූල පිරිනැමු හැටි!

මා පීචතයේ මුල්වරට කවියක් ලියුවේ කොස්සින්න කණිෂ්ඨ විදුහලයේ තුන්වන ශ්‍රේණියේ ඉගෙනුම ලබමින් සිටියදී ය. මේ වන විට මගේ වයස අවුරුදු හත හමාරක් පමණ විය. එද එදෙසින් පීචතයේ මුල්වරට කවියක් ලියන්නට මට සිතුවේ ඇයි දැයි මට අද සිතාගත නොහැකි වුවද, වසර හතලිහකට ඉහත දිනක මා ලියූ ඒ කවිය නම් මුළුමනින් ම වාගේ මගේ මනකයේ රැඳී පවතී.

මුදු වෙරල

රැල්ල ගතවන වැල්ලේ වලිනවා මාළු ඉන්නවා මාළු ඉන්නවා මුහුදේ පිහනවා මුහුදේ පිහනවා

රසික සුරියආරච්චි

සරසනෝල යවනවා රැ කේ වෙහනවා අපි ගෙදරට එනවා

මේ කවිය මුළුමනින් ම පරකල්පනයක් පමණක් බව ද කිව යුතුය. එතරම් කුඩා කාලයේ මුහුදු වෙරලේ අප කළ සරසනෝල යැවීමක් හෝ අඩුවශයෙන් මුහුදු වෙරලට ට ගිය ගමනක් හෝ මගේ මනකයේ නැත.

එදෙස මා ලියූ ඒ මුල්ම කවිය මම කියවීමටවත් නොපෙන්වුවෙමි. කවියක් ලියූ වට පවා කියවීමටවත් ඉතිරියක් හෝ මා හැසලවීමේ නැත. ඒ වෙනුවට මා කළේ මේ කවිය සැමට නොපෙන්වන පැහැදිලි පහත ලියා මිහිරි පුත්ත පතට හැපැල් කර යැවීමයි.

ඒ සඳහා අම්මා මේ ලාවුවලට තිබූ තැපැල් පතක් අතවසරයෙන් ගන්නට ද, තුන්වසරෙන් අප තවමත් පාවිච්චි කළේ පැන්සල් කියා, තාත්තා ගේ නින්න පෑන අතවසරයෙන් පාවිච්චි කරන්නට ද මට සිදුවිය.

කොස්සින්න උප තැපැල් කාර්තලය පිහිටියේ කණිෂ්ඨ විදුහලය අසල සුදු ලා මේ කවේ සාප්පු සැකිලිකායේ නිසා, තැපැල් පත තැපැල් කරන්නට මට කිසිදු අපහසුවක් නොවුණි.

මිහිරි පත්තරය යනු ඒ දිනක ලංකාවේ ප්‍රකාශයට පත්වුණු එකම ලමා පත්තරයයි. එය මුද්‍රණය කරනුයේ ලේක්නවුස් සමාගමෙනි. අපේ තාත්තා සෑම සතියකම මට මේ මිහිරි පත්තරය මිලදී ගෙන දීම මේ වන විට අරඹා තිබුණි.

සති දෙක තුනක් පමණ ගතවිය. එක් සැදවුන මිහිරි පත්තරය පෙරලා බලන මා දුටුවේ මගේ මුහුදු වෙරල කවිය එහි පළමු අකුරුය. මගේ පීචතයේ මුල්වරට අමුණු ආකාරයක සතුවත් එද මම වින්දෙමි. ඒ සතුව වඩාත් වැඩි වූයේ මේ ගත අසන, දකින සැමගෙන් ම මට පැසසුම් ලැබීම නිසාය. තමා ලියූ මුල් කවියම පත්තරයක පළමුව යනු එසේ මෙසේ දෙයක් නොවේ!

එද මගේ සිතට දැනුණ සතුව ගත අද සිහිවෙත විට මට සිතන්නේ, ඒ සතුව සමාන වන්නේ මා පසු කාලයක මිලදී ගත් පළමු සුදු පහත ලොකරැයිසියෙන් ම රැසියක් විස්සක ජයග්‍රහණයක් ලද දින ලැබූ සතුවට එය සමාන නොවී ද කියයි. තමන් මිලට ගන්නා මුල්ම ලොකරැයිසියෙන් ජයග්‍රහණයක් ලබන්නේ ද කියන්න කී දෙනාද?

මා එද සිට අද දක්වා ගත් කිසිම ලොකරැයිසියකින් වෙනත් ජයග්‍රහණයක් ලබා නොහැකි වීම වෙනම ම හැදෑරිය යුතු සංසිද්ධියකි!

ඒ කෙසේ වෙතත්, මගේ මුහුදු වෙරල කවිය මිහිරි පත්තරේ පළ වීමෙන් එක්තරා ඉහළයක අතුරුදහනයක් ඇතිවුණි.

එනම්, අපේ පන්තියේ සිට ලමුන් කිහිප දෙනෙක් ම කවි ලියන්නට පෙළඹවීම්, තුළුකේ විනෝදාශයක් ලෙස නම් නොවී, මගේ කවිය මෙන් ම තමන් ගේ කවි ද මිහිරි පත්තරේ පළකරවා ගැනීම පිණිසයි. මගේ පන්තියේ සිට එක් සිසුවෙක් මෙලෙස තමන් ගේ කවියක් මිහිරි පත්තරේ පළකරවා ගැනීමට නැපැල් කරන්නට පෙර මට පොත්තුවේ ය. අපේ පැසල යන මාතෘකාවකින් ලියා තිබූ ඒ පිළිසමය සහිත සිව්පද කවියේ අවසන් පදය පමණක් මගේ මනකයේ ඇත.

"පාසල් මවුලි වැදිනෙම මම පා තබම"

මේ මිතුරා මට වඩා වැඩිමහල් වුවද, ඒ යාන්තම මාස කිහිපයකින් පමණි. අවුරුදු අටක වයසකී තුන්වන ශ්‍රේණියේ සිසුවෙක් එතරම් හරබර වචන සහිතව කවියක් ලියන්නේ කෙසේද යන්න මට සිතා ගත නොහැකි විය.

සුළු මොහොතකින් රහස හෙළිවිය. මා මිතුරා ගේ අයිතිය තිබුණේ, තැපැල් පතේ ලියා තිබූ මතු ගේ නම ට සහ ලිපියක ට පමණි. කවිය පසුදැමීම පමණක් නොව සියකරු අකුරෙන් එය තැපැල් පතේ ලියා තිබුණේ ද, මා මිතුරා නොව, අප පාසලේ ම අවටන ශ්‍රේණියේ උගත් මතු ගේ සොහොයුරිය යි! මෙලෙස මා දුටු අප පාසලේ සිසුන් විසින් පවසන ලද එක ද කවියක්වත් හෝ මා දන්නා තරමින් මිහිරි පත්තරේ පළවූයේ නැත.

මම ද ඉන්පසු කණිෂ්ඨ විදුහලයේ ඉගෙනා තුරු එකදු කවියක් හෝ නො ලියුවෙමි. පසු කෙළහ මා හත්වන ශ්‍රේණියේ ඉගෙනුම ලැබූ කාලයේ දී පමණ ලියූ පහත කවියකින් මේ ලිපිය අවසන් කිරීම මෙතරම් සිසේ.

සුලඟ

දෙරකට ලග ලොව ගනේ - මල් පිපිලා සුවද නමයි ගැමි තැන යන සුලඟ ඇවිත් - බඹරුදු හට එය පවසයි පොඩි දමනා අවදි වෙයි - කරරකන පෙන්නක් හදයි ගැමි තැන යන සුලඟ ඇවිත් - වගහට එය තබනවයි හිරු රැස් වැඩි වී නොසිත් - පීඩා එයි දැන අතින් ගැමි තැන යන සුලඟ ඇවිත් - අප ගේ ගිම මේ හිරවයි

ජිනිවා නොගොස් යාපනයට ගියේම

3 කොටස

බිම් බෝම්බ ගොඩ දමා, නිෂ්ක්‍රීය කර මෙම ඉඩම්වල නිරවුල් බව හා අයිතිය පනතාවට පවරාදීමට කටයුතු කොටසක කාලයක් යයිද? තවමත් අසරණ දුරුවන් හා නිරිසන් සතුන් බිඳිවන මෙම බිම් බෝම්බ අතුරා ඇති ප්‍රදේශවල ජනගහණ බව කිටපාත්තේ එහි ඇති බිහිසුණු කමයි. අපි එදා සවස්-වරු වනවිට යාපනය නගරයට ඉතාම ඵලදායී, එදා රාත්‍රිය අප ගත කළේ යාපනය නගරයේ පිහිටි කුඩා නෝට්ටෙකය. එහි අයිතිකරු පීචතයෙන් විදේශ රටකය. කළක් කොට සංවිධානයේ පරිපාලන මධ්‍යස්ථානයක්ව පැවති මෙම නෝට්ටෙක පිළියකර කර අද මතු වනපාරයක් වශයෙන් පවත්වාගෙන යන්නේ එදා වන්දිකා රජය විසින් යාපනය නගරය කොට්ඨාශයේ නේවාසික පවුලක් වූයේය. එහි කළමනාකරු කාලයක් කාලයක් ප්‍රදේශයේ පීචතය දෙමළ ජාතිකයෙකි. මතුට තරමක් සියලුම හානිවල මෙහිම ඉංග්‍රීසි හානිවල නොදිනි පරිහරණය කළ නැත. රාත්‍රී කාලයේ වුවද තරමක් ජනාකීර්ණව පැවති යාපනය නගරය ගැන දැනගැනීමට මට මතු හා නානායකයන් සම්බන්ධ වූයේමි. වයස ගැන්වෙත් පමණ කීව හැකි මතු තවමත් කඩසරව් නැත. අවදිවීමත් තම රාජකාරිය ඉටුකරයි.

"අන්තිම කාලේ එල්ලට එක මේ හෝට්ලේ ඇතුළු ඉදහනෙන් හමුදාවට පෙළු වෙඩි එල්ල කළා. අර එනා පැත්තේ ගියෙක බිත්ති මතේකාම හිල්වෙලා. කැඩීල ගියෙන්නේ ඒ වෙඩි පාරවල් වලට" තවමත් පිළියකර නො-කොට ඇති නිසි ඉඩමක තාප්ප මතු අපට පෙන්වයි.

"යුද්ධය ඉවර වෙවිම එක ගැන මොකද හිතන්න. සතුටුද?!" ම ඒසේ ඇසුවෙමි.

"යුද්ධයකට කවුද කැමති පුතා. අනෙක මම ලංකාවේ නැමි නැතම ඇවිද්ද දෙමළ මිනිසුන්. මේ රටේ හිරිය නැමි ජාතියකම වැරදි කළා. වැඩියෙකම වැරදි කළේ සියලු, දෙමළ, මුස්ලිම් දේවපාලකයා. නැම ජාතියම නැති කර මිනිස්සු තමන් දුක් විදිනවා. නැම දේශපාලකයෙකම බැලීමට ජනේ කාලෙට තමන්ගේ ජනේ ගොඩ වැඩ කර ගන්න. මේ යාපනය නගරේ කොට්ටේ ඉන්තවද දුප්පත් මිනිස්සු. අනෙක ඇත විකුණන දුප්පත් ගනු. මේ හෝට්ලේට කොට්ටේ කියලා ගනු අරන් එතවද? යල්ලි ගියෙක දෙමළ මිනිස්සුන් එක්ක ඒ ගනු පීචත වෙන්න ඇත විකුණන්න. හුමන් ගනුන්නෙ මිනිස්සු යුද්දට අනුබල ගැන්වීම අය. ඒ ගැනම විකුණන්නෙ යුද්ද කරල පීචතේ කේරණතු එවුනුකිය. හැමගින් අනේ මේට යල්ලි ගියෙක නිසා මවුන් ගින්න ගනන කොට ඒ ගැනියෙකම දුප්පත් ගනන.

මතු සමඟ තව බොහෝ දෙනා කළෙමි. ඒ කතා කළ සියළු දේ මේ ලිපියෙන් විස්තර කිරීමට උගතටය. එනමක් මතු කතා කළ සියළු දේ සංකීර්ණව කියනවා නම් ලිපිය හැක්කේ "ජාතිවාදය උඩගන්න පිය කැක්කේ නැති බැරකම හා දර්ශනවාදය ගැනම මෙවලමට බවය. ඇත්තෙන්ම උතුරේත් දකුණේත් සිදු වූයේ එයට හේතුව නොවේද?...."

පසුදා උදේ යාපනයේ නගරයේ ඇවිටීමට ගිය අප මුලින්ම පා තැබුවේ, පුහුණු එපාප රජය සමයේ සංවර්ධන සභා ජනේ කාලයේ ප්‍රස්ථාන විනය කළ යාපනය ප්‍රස්ථානලය පවත්වාගෙන. එය අතරම ජාතික වස්තුවක් බව පැසක් වන්නේ එහි ඇති විනාශවිය දුටුවීමය. එය අද පිළියකර කර ජනතා අයිතියට පවරා ඇත. එදා පිළියකි ගිය විදල ගතයේ පොත් පත් රාකියක් අද එහි නැත්තවත් නැතිවීම ගැන දුක්වන මිනිස්සුන්ද තවමත් යාපනයේ පීචත වේ. තවමත් සුන් බුන් හා ඒ අවට පාළුවට ගොස් ඇති නගරය කොළඹ නගරය තරම් සංවර්ධනය කළ නැති සමීපත් හා ස්වභාවිකවමේ දායාදයෙන් අනුන නගරයක් බව මෙහි ලා මතක් කිරීම වටී. මන්තල නිමවෙන ඉවත් නොවුපාල යාපනයට රැගෙන ගියා නම් මෙයට වඩා බොහෝ ගැන ප්‍රයෝජන අත්වෙන බව මගේ මතයයි.

තවමත් යුද්ධයෙන් බැර කෑ ගිසි අත් පා සුන් වූ පිලිල නගරය මැද වරපමානව වැජඹෙන අයුරුදකින විට ඇතිවන්නේ නේතකයි. යාපනය කොටුව අවට වුවද කඩිනමින් සංවර්ධනය කර යාපනය සංවර්ධන හා කොළඹ සේම වෙළඳ නගරයක් බවට පත් කළ නම් නම් අත්වන ලාභ ප්‍රයෝජන කියා කීම කළ නොහැක. යාපනය සිට කොළඹට නොද මාර්ගයක් ඉදිකර යාපනය හා ඒ අවට ජනතාව වෙළඳ කටයුතු කරගෙන යාමට පහසුකම් සලසන්නේ නම් රැකියා ප්‍රශ්නයට හා මුහු වී ඇතිවෙන සහයෝගීත්වයට එයින් සිදුවන පිටවහල කියා කීම කළ නොහැක. නම්බන්තොටට වඩා යාපනය මුලින්ම සංවර්ධනය කරන්නේ නම් එයින් අත්වන වාසිය බොහෝය. ඒ ප්‍රශ්න එසේම නඩාගෙන කතා කරමින් කාලය කෑම යනු ඊලඟ ජනවාර්ගික සටනට අත වැනිමයි.

කුට්ටම් පොකුණ

ලක්ෂ්මන් කොඩිතුවක්කු

අපි යාපනයේ ඇවිද තල් වලින් ගිණිපාදින බොහෝ දෙනා මිලට ගත්තෙමු. මා කුඩා කළ කෑ කොට්ටකෙල්ල හා තල්පිනාවටල රජය කාලයකට පසු රජය වින්දේ මෙවරය. ඒ රජය තුලින් ප්‍රාථමික පාසල් ලමා කාලය තුළම මම නැවත ගියෙමි. ඒ කාලයේ ශ්‍රේණි හා ගම්මිරිස් නවරා කොට්ටකෙල්ල තමාගේ නගරය කාලය ඉතම එන පිල්ලෙ අන්කල් මට මතක් වූයේය. ඉරට්ටේ ඇමුණු තල් පිනා-වුවල රජ බලමින් ගත පහක් දී ඔබල් කේතර් බස් රටයේ ඉහල මාලයේ ගත කොළ රැන සමහින් සිනාසී දඟලන මගේ රට මනකයට ගලා එයි.

ටට පසු අපි ගමන් කළේ ප්‍රකාශකරණේ ලමා කාලයටය. ඒ ප්‍රකාශකරණේ කුඩා කාලයේ පීචතවූවා යැයි සළකා මතුගේ මහ ගෙවල් සොයාගෙනය. මුහුදු වෙරලට කිරිටුව පිහිටා ඇති මහ ගෙදර බිමට කොටලා වී ගිසි ඉඩම පමණක් ඉතිරි වී ඇති ඉපදි හැදි වැඩුණු අවට බොහෝ නිවෙස්වලට සිදු වී ඇත්තේ ඒ ඉරට්ටෙකය. පාළුවට ගොස් ඇති වෙරල තීරයේ එක් පැසක කරවල වේලන මිනිසුන් රැගත් කඩසරව් එම වැඩියෙකී යෙදෙන්නේ තම පීචතව සඳහාය. යුද්ධයට පෙර හෝ ජාතිවාදී හා මන්දවිත ප්‍රචාරකයට ප්‍රසිද්ධ වී තිබූ මෙම මුහුදු තීරයේදී ඒ කාලයේ ඉන්දියන් සාර වෙළඳමට ප්‍රසිද්ධියක් ඉසිලූ ප්‍රදේශයකි. ප්‍රකාශකරණ ඒ වට මුලින්ම සම්බන්ධ ඇතු යැයි සළකන්නේ ඒ නිසා විය හැක.

අපි යාපනය නගරයේ යුද්ධයේ හටුගත් අතර සැරසාර ඊටපසු ගිසි ප්‍රකාශකරණ සැලකීම මුල්ම නගරය යැයි සළකන විස්ම මවු ප්‍රදේශයටයි. ප්‍රකාශකරණ සැලකීමට එක් බාධකයක් පිහිටා ඇත්තේ විස්ම මවු කාලයේය. දුර්වල නැගෙන මඩ පාරවල් දිගේ ඉදිවන කොට්ට කොට්ට පෙර ඇති පාළු ඉඩමක වාහනය නගර කළේ හමුදා අනාකිරීම මතය. තවමත් දිනකින් දිනකම හමුදා මට යොදා ඇති විස්ම මවුටල පීචතවන ජනතාවගේ එකම ආදායම ගෙවන්නෙයි. තැන් තැන්වල පිහිටා ඇති කුඩා කඩමණ්ඩලවල් වල්ලා ඇති කෙසෙල්ම කරන්වල බැඳුණු මුහුරු පාට දුර්වල එහි ඇති කනපාට සුදුවෙන් මව වසාගෙන කියාපාන්නේ යුද්ධයේ අදහස් වෙන්නෙයි ගලායන සුළු..... එදෙසම පවතින බවය. එදා යුද්ධය බැඳී සටන් කළ දෙමළ තරුණයන් සිය දෙනෙක් ප්‍රහරණතාපනය වී ගම් දොරවල් බලා පැමිණ රැකියාවක් වශයෙන් ආරම්භ කර ඇත්තේ බයිසිකල් වරින්කල් රැකියාවටයි. සමහරුන් මෝටර් කාර්මික හඬකුතු ද කරන්නේ ඒවා ඇතුළත්වය. කුඩා කඩ මල් ලද පුහුණුව සියළුම මවුන්ට ඒ පිළිබඳව ගිසි දැනුමක් ඇති බව මට පැවති ගිසි අපි සමඟ ගිය හමුදා නිලධාරියා සමඟ දෙමළ හානිවලින් කතා කළ එක් තරුණයෙක් අපේ වචනයේ ඇතිවීමේ හඬකුතුට පිලිබඳව මතුට පැහැදිලි කළ අයුරු ගියාය.

යුද්ධය අවසන් වුවත් මවුන්ගේ විරුවන් මවුන් කට නැත. යුද්ධයෙන් මියගිය බොහෝ තරුණ තරුණියන් මවුන්ට තවමත් විරුවන්ය. හමුදා පාලනයට නතු ව තිබුණද අතිශය අමතක කිරීමට මවුන් සුදානම් නැති බව පැවසෙන එක් කිඳුපුතක් වන්නේ කල්කොළ අතුරා ඇති පැල්පතක් මුදුන් ගසා ඇති මනා විරු පැලයයි. මවුන්ගේ ජාතික මල නියතලා මලයි. කුඩා මල් පෝච්චියක නියතලා මල් පැලයක් පිටුවා වහලයක් මුදුන් සංකේතයක් වශයෙන් දර්ශනය වන්නේ නම් එයින් අදහස් වන්නේ මවුන්ගේ ආදායක දුර්වල විරුවරයකු හා සුද්ධයෙන් මියගිය විරුවකු එම නිවසේ පීචත වූ බවයි. ධර්ම ප්‍රථම, විශ්ව මවු, කිලිනොච්චි ආදී බොහෝ නිවස-වල එම දැනුන තවමත් දැකගත හැක.

"අපි හුමක් වෙලාවට ගිනිල්ලා ලියකින් ඇතලා මේම ගලවලා දානවා. කොට්ටේ ගෙවල ඇමිමත් ආපු අනෙක් දවස මය පැලය ආපු වහල මුදුන්" අප සමඟ ගිය හමුදා නිලධාරියා එසේ පැවසුවේ මවුන්ට මද සිතහත් නමමයි.